

Tudor Ganea

MIERE

roman

POLIROM
2017

Când ajunse în sfârșit pe trotuar, simți în nări miros de fum. În fața Muzeului Satului, câteva mașini de pompieri blocau pietonalul. Tot ridicând și apoi coborând roțile bicicletei peste furtunuri și ferindu-se din calea pompierilor aflați într-o continuă alergătură, Stelu privi spre gardul muzeului: nu numai casele, ci și arborii dintre ele ardeau ca niște torțe. Căldura focului îi uscă instant ochii și în nas simți cum i se întăresc cruste. Complet depășiți de puterea incendiului, pompierii se retrăseseră spre limitele împrejurii și își canalizau energia spre împiedicarea extinderii pârjolului. Acoperișurile din paie ale caselor maramureșene ardeau sălbatic. Trosnetul lemnelor ce crăpau sub flăcări acoperea sirenele pompierilor. Funigei subțiri erau lansate în aer ca niște artificii, pentru ca apoi să cadă într-o ploaie inaudibilă și mistuitoare ce aprindea imediat șindrile, porumbare, grajduri, șuri și prispe prin care flăcările fluturau amenințător, scoțându-și văpăile prin ochiurile mici ale geamurilor sau înfășurându-și limbile în jurul stâlpilor. Ceva mai în spate, Stelu văzu cum turla unei biserici se apleacă într-un unghi de câteva grade, rămâne secunde bune în acea înclinare ceremonioasă și se prăvălește, într-un final, peste pridvor. O mare de funingine scânteietoare completă, în acel moment, ninsoarea de foc ce își lansa fulgii aprinși de jos în sus, astfel că deasupra Herăstrăului cerul capătă o nuanță roșiatică, de apus.

Ajunse în rondul de la Casa Scântei, acolo unde erau parcate câteva maxi-taxi-uri. Se dădu jos și lăsă bicicleta să cadă într-un gard viu. După ce inspectă numărul – etalat în parbriz – al primelor două mașini, îl întrebă pe un șofer ce-și fuma țigara în fața microbuzului:

— Patru-patru-patru?

— Primu'. Pleacă acum.

Stelu se repezi în fugă spre primul microbuz, deschise portiera și intră. Cum urcă, mașina porni. Găsi singurul loc liber fix în spatele șoferului. Ceilalți pasageri nu-l priviră. Stăteau toți cu ochii în telefoane. Unele femei plângeau. Se scotoci în buzunarul blugilor și scoase o bancnotă de cinci lei, mototolită. I-o întinse șoferului, care o trase cu două degete peste umăr, fără să se întoarcă.

— Până la Mireni, zise Stelu.

— Unde? se auzi vocea șoferului, care pusese mașina în mișcare.

— Mireni, repetă Stelu.

— *Ăsta-i patru-patru-patru*, zise șoferul și se încadră pe prima bandă.

— Știu că-i *patru-patru-patru*, de-aia și zic: până la Mireni.

— Ce Mireni, domne? Unde vine asta? se răsti șoferul și întoarse ușor capul. *Ăsta-i patru-patru-patru*, repetă el apăsător.

— Cum unde vine? După Snagov. Între Snagov și Gruiu! ridică vocea Stelu.

Șoferul demară și urlă prin geamul întredeschis:
— Ține-ți banda, cârnatule!

Apoi începu să culeagă bancnotele făcute sul ce erau înfipite între fantele sistemului de ventilație. Își rânduie banii conducând volanul cu antebrațele și numărând cu voce tare. La fiecare frână, cruciu-lițele prinse cu ventuză de interiorul parbrizului se bălângăneau unele-n altele. Înăuntrul mașinii mirosea a benzină și a odorizant cu aromă de lămâie.

— Deci între Snagov și Gruiu, zise el cu ochii când la bancnote, când la mașina din față. La șină, voiai să zici? îl întrebă fără să se întoarcă.

— E bine și la șină, zise Stelu și tăcu.

Privea acum prin geam cordoanele de mașini care mergeau bară la bară într-un ambuteiaj ce-și întindea tentaculele pe sub podul Otopeni, se încolăcea pe bretelele de ieșire spre centură și se degaja spre autostradă.

— Al dracu' patron, începu șoferul, nu merg reatebeurile, da' pă noi ne-a scos pă traseu.

Deși nimeni nu părea să-l bage în seamă, continuă de unul singur:

— Noroc că stau în bloc făcut pă vremea lu' Ceașcă. Acolo nu s-a făcut economie la fier. În rest, jale, tăticule, jale. Cică astea noi, rezidențialele, s-au surpat toate. Așa e când ai bani și te tragi pă cur. Te doare-n bască de cui vinzi. Ți-a luat banu' și sănătate! Cu rafia și-au luat banu', fir-ar mă-salor a dracu'!

Din telefonul aruncat pe bord răsună instrumentalul dintr-o manea. Șoferul răspunse și-l potrivi între ureche și umăr:

— Ce plângi, fă? Că n-a murit nimenea. Păi, muncesc. Pă la aeroport, acu' ies din Otopeni. Bă, voi vreți să mă băgați în mormânt, lângă mămica? Asta vreți? Zi-i să stea potolit, că ajung acasă și mă reped în el. Ia dă-l la telefon. Ce-i, mă, cu tine? Ce te-a apucat? Ai frecuș? Tu nu vezi ce prăpăd e afară? Mișcă la tine-n cameră! Auzi, fă? Pâine mai e? Să opresc să iau din Gruiu? Alo? Alo!...

Își desprinse umărul de ureche și lăsă telefonul să-i alunece în poală. De acolo îl culese și-l aruncă pe bord. Crăpă puțin geamul și trase un scuipat. Flegma zbură prin aerul de afară și se turti fix de geamul prin care Stelu privea un ansamblu de blocuri noi care, într-adevăr, căzuseră toate.

— Ce v-am zis io? reluă, euforic, șoferul. Uite: blocuri noi! Făină! Făină! Crimă au făcut!

Stelu privea prin dărele scuipatului siluetele blocurilor ruină care se lăbărțau, se rotunjeau și-și comprimau formele prin efectul de lupă dat de vâscozitatea salivei. În șanțul garniturii de cauciuc a geamului, atât de mizerabil, erau lipite gume de mestecat ce se întăriseră. Înnegrite de murdărie, încă păstrau amprentele celor care le apăsaseră acolo. Stelu le atinse și-și plimbă buricul degetului peste ele. Privi în jos și văzu sub tălpi linoleumul tăiat, ca o julitură, prin care strălucea tabla oțelită

a pardoselii. Vinilinul cu care era căptușit interiorul mașinii își urca striațiile înnegrite, ca o piele de reptilă, până sub geamurile murdare, acolo unde câteva muște moarte alunecau prin șina perdelelor din poliester. În tot acest timp, clădirile și casele dărăpănate își modificau perspectivele în scuipatul ce tăia transversal geamul. Pădurile, câmpurile și oamenii de pe margine se amestecau unele în altele ca într-un caleidoscop a cărui substanță de amestec fusese expediată din faringele șoferului. Microbuzul făcu dreapta spre Snagov și ieși de pe șoseaua națională fix în momentul în care Stelu adormi buștean.

Se trezi într-o zdruncinătură. Șoferul oprise microbuzul și-l scutura acum de umăr. Stelu deschise ochii.

— Am ajuns. E bine aici, la șină?

— E bine și acilea, zise Stelu și se ridică, greoi, de pe scaun. Păi, imediat după șină, cum se termină pădurea de salcâm, e Mireni. Se vede și de la stradă. Ești nou, da' înveți tu, completă el și trânti ușa în urma sa.

După ce luă distanță, șoferul îl privi pe Stelu în oglinda laterală cum se făcea din ce în ce mai mic.

— Auzi, tanti Florica! Cică-s nou. Fac cursa asta de doișpe ani și-s nou, îi zâmbi șoferul unei bătrâne cu batic, din spatele său.

— Era nebun, săracu', îi răspunse bătrâna care stătuse lângă Stelu.

— Păi, de-aia mi-a fost și frică să mă iau în gură cu el. N-ai văzut ce carabe avea? Ditamai ghilanu'!

— Văzui, mamă, văzui, da' mirosea frumos, a salcâm, zise bătrâna.

Stelu traversă șoseaua și o luă în urma microbuzului. După câteva sute de metri, ieși din pădure și vru să facă stânga, spre sat. Nici urmă de drum. Ridică privirea de pe asfalt și se opri. Rămase pe marginea șoselei, măsurând cu privirea câmpul din fața sa. Se uită din nou la pădurea de tei, din stânga. Apoi la câmp. Inima porni să-i bată din ce în ce mai tare. Își simți palmele reci și gâtul uscat. Ieși de pe șosea și o luă de-a curmezișul, prin câmpul necultivat. Începu să alerge, urcând panta ușoară a micului deal. Ajunse pe culme. Se învârti în loc, scrutând împrejurimile. În jurul său, câmp cât cuprinde. Undeva, departe, se vedeau acoperișurile caselor și turla bisericii din Gruiu, satul următor. Până acolo, nimic. Numai câmp. Pădurea de salcâm intrase în pământ. La fel și satul. Nici urmă de Mireni.

Leșină înainte să-l vadă pe tânărul ce-și parcuse Loganul albastru, cu parbriz crăpat, la marginea pădurii. Tânărul fugea acum spre locul unde bufnitura trupului lui Stelu ridicase praful în aer.